

Edgar Morin i el quiròfan

Dv, 29/01/2010 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

M'ha servit, i molt, l'article que publicava a [El País](#), el sociòleg i filosof Edgar [Morin](#) el diumenge 17 de gener, Elogio la metamorfosis. En resumeixo algunes qüestions que em semblen claus.

- La humanitat ha avançat a partir de ments rupturistes disperses; diferents moments i grups d'efervescència creativa, que anaven més enllà de les estretes vies que el món del coneixement i del pensament marcaven com a transitables en cada moment.

- La idea de metamorfosi és més rica que la de revolució, conté la radicalitat transformadora d'aquesta però vinculada a la conservació de la vida i les herències culturals.

- Existeixen en tots els continents, de forma modesta però real, multiplicitat d'experiències que es proposen una regeneració econòmica, social, política, cognitiva, educativa, ètnica....de forma modesta, invisible, sovint marginals i disperses.

- Hi ha motius per creure que ens trobem en un moment de canvi, de metamorfosi i recomano llegir els 5 motius d'esperança que li permeten acabar dient: "la verdadera esperanza es una esperanza no en el mejor de los mundos, sino en un mundo mejor".

M'ha servit, personalment perquè rellegeixo la història de la nostra Església també com una successió de metamorfosis, rellegeixo l'esperança del Vaticà II com el resultat d'iniciatives creatives, arriscades i aïllades, tant pastorals com teològiques, (la Revisió de Vida, Congar, Chenu, la Teologia del Laicat....) que en el seu moment varen fer patir autèntiques creus als que les proposaven com a camí per a tota l'Església. I em demano si ara no és un moment en que no hem de tenir por de crear, d'imaginar de canviar, potser en una certa soledat i abandonament institucional de vegades, però convençuts que aquesta nostra xarxa eclesial està animada per una Esperança que ens diu que "un món millor" és el camí cap al "millor dels mons" que és el Regne.

I m'ha estat molt útil quan avui, amb els companys de feina al quiròfan, ha aparegut la necessitat de metges anestessistes a Haití. La companya anestessista, gran professional i persona, que quan va acabar la carrera de Medicina va passar un temps al Salvador, manifestava els límits- m'atreveixo a dir, la frustració- en que vivim tota una generació que esperàvem un canvi més profund, més radical del nostre món més immediat i també del més llunyà. Límits perquè tot i intentar exercir les nostres professions amb competència científica i i qualitat humana descobrim la poca repercussió que això té en la dinàmica d'una Sanitat tecnificada, burocratitzada i mercantilitzada. Perquè, una altra companya, que compagina la seva professió amb la família i la direcció de cors infantils al seu poble viu això amb una tal normalitat que quasi no li dona valor... perquè tanta

gent al nostre voltant immediat, i més enllà de les fronteres de l' Església, és capaç de col.laborar en projectes que formen part d'aquestes realitats disseminades, discretes, de les que parla Morin ,però que ja apunten cap a un canvi de mentalitat i de visió del món.

Això els he dit als companys, tot citant Morin : allò que fem , si pot ser amb d'altres, i que vol respondre a una manera diferent i més humana d'entendre el nostre món,camina al costat d'allò que fan altres homes i dones arreu del món i apunta cap a un canvi, una metamorfosi de la que no podem escapar-nos si volem que la Humanitat sobrevisqui.

Voleu dir que no és en aquests petits "Patis dels gentils" on ens trobem amb homes i dones, sovint "[agnòstics càlids](#)" com deia dissabte 23 Joan Francesc Mira a l' Avui, on el cristians hem de compartir i viure l' Esperança del Regne al costat de tots aquells que cerquen i es comprometen amb el futur de la Humanitat?